

นิทาน
พันดาว
Special

Story : Bacteria

Illust : Chonggong

นิทานพันดาว Special

Story by Bacteria

Illustration by Chonggong

Copyright © 2019 by Bacteria All right reserved.

No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever
without written permission.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ISBN : 978-616-496-008-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 : สำนักพิมพ์นาบู ในเครือบริษัท เดอะรีดดิ้งรูม จำกัด, ตุลาคม 2562

จัดทำโดย • สำนักพิมพ์ นาบู ในเครือบริษัท เดอะรีดดิ้งรูม จำกัด

882/25 หมู่บ้านลอฟท์เลนลาซาล ถนนลาซาล แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260

เว็บไซต์ www.reading.co.th

โทรศัพท์ 02-170-7608 อีเมล orders@reading.co.th

กราฟิก • Dreamworm

บรรณาธิการและพิสูจน์อักษร • นันทพันธ์ เศรษฐสิทธิ์

ฝ่ายศิลป์ • นงนภัส พิกุลทอง

ฟอนต์ • www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษคอนออสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

พวกเรากลับมาแล้วค่ะ ท่านผู้อ่านทุกท่าน
กลับมา... พร้อมกับนักเขียนที่ชื่อ Bacteria
กลับมา... พร้อมกับเรื่องราวต่อเนื่องของนิยายอันเป็นที่รักของ
ทุกคน **“นิทานพันดาว”**

แม้นิยายเล่มนี้จะมาในรูปแบบจิ๋วจิ๋วบางจ้อย เรียกว่าไม่นับเป็นภาคต่อ
ด้วยซ้ำ แต่วามันยังเป็น *ตอนพิเศษ* ที่อัดแน่นและเต็มไปด้วยความรู้สึกเช่นเคย
การกลับมาครั้งนี้...

เราจะได้เห็น ‘เธียร’ ในแบบที่เติบโตขึ้น พัฒนาขึ้น ทั้งร่างกาย
ความคิด และจิตใจ

เราจะได้เห็น ‘ผู้พันภูผา’ ที่ยังคงเข้มแข็ง แข็งแกร่ง และยอม
อ่อนข้อให้กับคนคนเดียวเสมอ

สำหรับเล่มนี้ บก. ไม่อยากชักนำ หรือชี้ชวนอะไรทั้งนั้นค่ะ เราอยาก
ให้ผู้อ่านทุกท่านสัมผัสกับความรู้สึกเหล่านั้นด้วยตัวเอง ได้จมดิ่ง และอึ้งอ้อม
ไปด้วยกัน พร้อมรอยยิ้ม น้ำตา และความตื่นตัน

หากอยากให้การอ่านครั้งนี้ได้บรรลรสที่สุด บก. แนะนำให้ท่าน
กลับไปอ่านนิทานพันดาวเล่มหลักอีกครั้งนะคะ ก่อนที่ท่านจะกลับมาปิดฉาก
ความทรงจำไปกับตอนพิเศษนี้

แม้นิทานพันดาวบนหน้ากระดาษจะจบลงแล้ว แต่ความรู้สึกที่
ได้รับจะยังติดตรึงอยู่ในใจของทุกคนเสมอ เช่นเดียวกับความทรงจำที่เรามี
ต่อ ‘คนบนฟ้า’ คนนั้น...

รักเสมอ

กองบรรณาธิการ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิง
ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงๆ ทั้งสิ้น

...การเดินทางของ 'ดวงดาว'

เสียงท่องคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษดังเจื้อยแจ้วมาจากโรงเรียน
เขตชายแดน ซึ่งสร้างขึ้นจากไม้ไผ่และมุงหลังคาด้วยหญ้าคาอย่างเรียบง่าย
นี่เป็นเหตุการณ์ประจำวันที่เหล่าทหารพรานรับรู้มาตลอดเกือบสามเดือนนี้

ดั้นในนั้นครูอาสาหนุ่มกำลังถือป้ายคำศัพท์ให้นักเรียนตัวน้อย
ทำท่าเลียนแบบกันเป็นที่สนุกสนาน นำพาเสียงหัวเราะดังสะท้อนไปทั่วผา
อันเงียบสงบ

ทั้งที่น่าจะชินตาแล้ว แต่ใบหน้าหล่อเหลาที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม
กว้าง กอปรกับรูปร่างสูงโปร่งในชุดชาวเขาเผ่าอาข่า ยังทำให้พวกเขาต้อง
มองแล้วมองอีกอย่างช่วยไม่ได้

ครูอาสาคนนี้ได้เดินทางไกลแปดร้อยกว่ากิโลเมตรจากเมืองหลวง
มาที่นี่ครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน พวกเขายังจำวีรกรรมบ้านที่เจ้าตัวทำทิ้งไว้
ก่อนกลับไปได้ดี

เสียศักดิ์ดานายทุนผู้ลักลอบตัดไม้เถื่อนรายใหญ่ถูกจับพร้อม

พรรคพวก ของกลางทั้งหมดถูกยึดไว้ ยิ่งทางการสอบสวนขยายผล ยิ่งพบว่ามิชვნการผิดกฎหมายอื่นๆ เกี่ยวข้องด้วย ทำเอาพวกปลาชิว ปลาสร้อยที่เหลือหมดหนทางทำมาหากินกันเลยทีเดียว

แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นอันตรายเป็นไป อันตราย...จนคุณครูจอมห่าม จำต้องลงจากตอยก่อนกำหนดเพื่อความปลอดภัย

หลังจากนั้นไม่มีใครคาดคิดว่า ชายหนุ่มที่เพิ่งพ้นช่วงวัยรุ่น หมาดๆ คนนี้ จะหวนกลับมายังผาบันดาว กลับมายังพื้นที่ห่างไกลความเจริญ แห่งนี้...อีกครั้ง

...หากไม่ใช่เพราะความมุ่งมั่นอันแรงกล้า ย่อมหมายความว่า คงมีอะไรบางอย่าง ณ ที่แห่งนี้ ‘พันผูก’ เขาเอาไว้อย่างแน่นหนาเป็นแน่

ทหารพรานนายหนึ่งสะดุ้งสุดตัวเมื่อถูกนิ้วเรียวสะกิดขณะคิดอะไรเพลินอยู่ พอหันไปก็พบครูอาสาหนุ่มยีนฉีกยิ้มหอบสมุดการบ้านของ ลูกศิษย์เต็มวงแขนอยู่ข้างหลัง

“วันนี้ครูไม่นั่งตรวจงานที่นี่หรือครับ?” เขารีบถามแก้ก๊อ เนื่องจากเพ็งนินทาอีกฝ่ายอยู่ในใจ

ชายหนุ่มที่เด็กๆ ชาวเขาพากันเรียกว่า ‘ครูสีเทียน’ ทำท่าอีกอักเล็กน้อย ก่อนจะเกาที่ต้นคอด้วยความกระดาก

“ผมนัดคนไว้ ถ้าไม่รีบกลับเดี๋ยวจะโดนโกรธเอา” จบคำ

ทหารพรานสองนายที่ยืนอยู่ตรงนั้นก็อดหัวเราะและอมยิ้มกักริมไม้ได้
ถึงไม่ได้ระบุชื่อ แต่คนแถวนี้หากไม่หูหนวกตาบอด ก็รู้แน่แก่ใจกันหมดว่า
'คน' ที่ว่าของคุณครูสี่เทียนนั้นคือใคร?

“งั้นรีบไปเถอะครับ พวกผมก็ไม่อยากถูกทำโทษวิ่งรอบดอยฐาน
พาคูไปส่งสายเหมือนกัน”

หนุ่มจากเมืองหลวงกลอกตาบอย่างเหน้อยหน่ายที่โดนกระแสะ
ไม่เว้นแต่ละวัน เรื่องความสัมพันธ์สนิทแนบแน่นระดับเที่ยวไปเที่ยวมาค้ำ
บ้านกันตลอดหลายเดือนนี้ ตัวเขาก็ไม่รู้ว่าชาวบ้านรู้อะไรแค่ไหน แต่เอา
เป็นว่าจนถึงทุกวันนี้ ยังไม่มีใครพูดอะไรแสดงหูกออกมาให้ได้ยิน พวกเขา
จึงดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุขมาตลอด

ครูอาสาสร้างโปรงเดินนวดคออย่างเมื่อยขบอยู่ตรงกลางระหว่าง
ทหารพรานที่มาคุ้มกันตามคำสั่ง ทางกลับหมู่บ้านนั้นไม่ได้ไกลมาก
แต่ต้องเดินผ่านสันเขาที่มองลงไปเห็นผืนป่าเขียวขจียาวสุดลูกหูลูกตา

เขาสูดลมหายใจเต็มปอด ยึดแผ่นอกขึ้นด้วยความรู้สึกภูมิใจ
ที่ครั้งหนึ่งตนได้มีส่วนปกป้องสมบัติอันล้ำค่าของแผ่นดินนี้เอาไว้

ไม่จำเป็นต้องพูดด้วยปณิธานสวยหรูอะไร ขอแค่มีโอกาสเพียง
น้อยนิด สองมือเล็กๆ ของคนธรรมดาไม่ว่าคนไหน ก็สามารถสร้างประโยชน์
ให้ส่วนรวมได้ทั้งนั้น

ดวงอาทิตย์เริ่มลับพร้อมส่งแสงสีส้มสุดท้ายกระจายไปทั่ว

ขอบฟ้า อุณหภูมิโดยรอบพลันลดลง สายลมพัดพาความเยือกเย็น จากเทือกเขาที่ทอดตัวยาวเหยียดเป็นกำแพงธรรมชาติปะทะผิวกาย จนหนาวสั่น เมื่อหลังคาของกระท่อมหลังเล็กท้ายหมู่บ้านปรากฏขึ้น เบื้องหน้า ทหารพรานคุ้มกันทั้งสองก็ขอตัวลากลับไป

ครุหนุ่มยังไม่ทันโบกมือลา หางตาก็เลื้อบเห็นควันสีชาวลอยเอื่อยมาจากใต้ถุนบ้านที่เมื่อกลางวันยังไม่มีใครอยู่ ใบหน้าหล่อเหลาของคุณหนูเมืองกรุงเปื้อนรอยยิ้ม กระทั่งดวงต่ายังแวววาวไปด้วยประกายแห่งความสุข เขาพยายามร้องขานไม่ให้วังถลาเข้าไป แต่ก็เหมือนจะทำได้

เสียงตึงตังที่ดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ทำเอาร่างสูงใหญ่ต้องละมือจากการหุงข้าวแบบขัดหม้อไพล่หน้าออกมาดู ความสดใสที่พุ่งเข้ามาพร้อมกับแสงตะวันสุดท้ายทำเอาнынตาคมกริบแทบพรวดเลื่อน ทว่าด้วยนิสัยที่ยึดถือระเบียบวินัย ก็อดจะดูขึ้นไม่ได้

“วังเป็นเด็กๆ ไปได้ เดียวก็หกล้มหรือ” ถึงน้ำเสียงที่ส่งออกไปจะแข็งกระด้างเสียดหู แต่อีกคนกลับไม่มีทีท่าสลดแม้แต่น้อย

หนุ่มโง่ใจจ้องมองใบหน้าคมเข้มที่ไม่ได้เห็นมาหลายวัน เพราะอีกฝ่ายต้องออกไปลาดตระเวนตามแนวตะเข็บชายแดน เนื่องจากสายข่าวรายงานว่ามีกลุ่มคนขนยาเสพติดลอบข้ามมาจากประเทศเพื่อนบ้าน ก่อนจะไล่สายตาสำรวจไปตามเนื้อตัวที่ไพล่พันเสื้อแขนสั้นสีก็แกมเขียวออกมา

รอยฟกช้ำและแผลเย็บสดใหม่ที่บ่งบอกว่า ชายผู้นั้นอาจคนนี้ เพิ่งผ่านตงกระสุนและอันตรายมากมายขนาดไหน ทำเอาหัวใจของเขา กระตุกวบ มือเรียววางสมุดการบ้านของนักเรียนไว้บนแคร่ด้านข้าง ก่อนจะอ้าแขนโอบเข้ากอด ‘คนรัก’ ซึ่งทำหน้าที่เป็นรั้วของชาติแนบแน่น

ผู้บังคับกองร้อยทหารราบที่ 3307 ฐานปฏิบัติการผาพระพิรุณ เสดยเล็กน้อยเมื่อถูกโอบกอดเข้าเต็มรัก ขณะทหารหนุ่มคลี้อยมื่อนึกถึง คำกระเช้าของเพื่อนสนิทเมื่อไม่นานมานี้

‘...ชื่อ ภูผา แต่พอถูกพ่อคุณหนูอ่อนเข้าหน่อยก็ละลายเป็นน้ำ เสียชาติเกิดฉิบหาย!’

อ้อมแขนแกร่งตวัดกอดตอปป ปลายจุมกโด่งซุกลงไปบนกลุ่มผมนุ่ม อย่างทะนุถนอม... แล้วจะอย่างไรได้ล่ะ ก็ รัก ไปแล้วนี่นา

“ฉันเป็นคนรักชาติสัญญาเสมอ เธอก็รู้...เจียร”

หนุ่มชาวกรุงไถ่ยีนก็ยิ่งสั่นสะท้าน สองแขนเพิ่มแรงโอบรัด ร้างสูงใหญ่ให้มากขึ้น ราวกับจะขอบคุณที่ไม่เคยลืมคำพูดแม้จะผ่านมา เนิ่นนานแล้ว

พันตรีภูผา วิริยะนนท์ อาสาบุกตะลุยปกป้องผืนแผ่นดินไทย อยู่แนวหน้า เพราะตัวเขาไม่เหลืออะไรให้ห่วงข้างหลังอีก ทว่าในคืนหนึ่ง ได้แสงพร่างพราวของดวงดารา เขากลับรับปากครูอาสากำมะลอที่ไม่รู้จะ จากไปจนเหลือเพียงความทรงจำเมื่อใดอย่างหนักแน่น...แบบที่ไม่เคย ให้ใครมาก่อน